

-DÜNYAYI GEZİYORUM-

Şirin

França'da
Büyük Fiyasko

Birsen Ekim Özen

BİN YILDIZLI OTEL

Yol hiç bitmeyecek sanki. Koltukta otur-
maktan bacaklarım ağrıdı. Şöyle bembeyaz,
yumuşacık bir yatağa uzanmak istiyorum.

Öğretmenimiz, “Az kaldı...” diyor, ama
o az kalan kısım hiç bitmiyor. Artık göz-
lerim kapanıyor, minibüste de büyük bir
sessizlik var. Tüm arkadaşlar benim duru-
mumda.

Bu sersemlemiş halimizle aikido kar-
şılaşmasına çıksak, ülkemizi hiç de güzel
temsil edemeyiz. Gerçi henüz ülkemizi
başarıyla temsil ettiğimiz bir
karşılaşma olmadı. Hatta
İtalya’da karşılaşmaya
çıkamadık bile, çünkü
hepimiz hastaydık. Ne-
den hastalandığımızı
anlatıp tüm olanları
tekrar hatırlamak

istemiyorum, ama olanlardan sonra aldığım dersi aklımdan asla çıkarmamaya niyetliyim: Yalan söylemek tehlikelidir.

Başımıza gelenlerin tüm sorumlusu, başlarda minicik gibi görünen bir yalandı. Bu sayede **“beyaz yalan”** diye bir şey olmadığını, tüm yalanların bayağı kara olduğunu da birkaç gün önce öğrenmiş oldum. Bir daha da öğrenmek istemem.

Minibüsün sinyal vererek yavaşladığını fark edince gözlerimi açtım.

- Geldik mi? En sonunda geldik mi?

Öğretmenimiz parmağını dudağına götürüp “Şişşt...” dedi. Herkes uyuyormuş. Kimseyi uyandırmamalıymışım. Zaten gece olduğundan herkesin uyuması normal, normal olmayan şey bu saatte otelde olacağımıza minibüste olmamız.

Şoförümüz arabayı bir otelin önüne park edip içeri girdi. Birkaç dakika içinde de dışarı çıktı. Aracımız tekrar çalıştı ve başka bir otelin önünde durdu, ama oradan da kısa sürede ayrıldık. Tam otele geldik diye seviniyorum, ama sevincim tamamlanamadan başka bir otele doğru yola çıkıyoruz. Neler oluyor?

- Öğretmenim, neden otel otel do-
laşıyoruz? Neden birine girip uyumu-
yoruz?

Öğretmenim bana doğru eğilip fısıldadı:

- Organizasyonda bir hata yapılmış. Paris'teki otelimize yarın sabah giriş yapacağız, ama bu gece nerede kalacağımız belli değil. Bunu fark edince otel bakmaya başladık.

Sokak lambalarının aydınlattığı sokağa göz gezdirdim. Etraftaki otellerin, kafelerin, sokakların adlarına bakınca, artık Fransa'da olduğumuza karar verdim. Bu trafik tabelaları İtalya'dakilere hiç benzermiyor. Üzerinde çizgi olan a ve e harfleri dolu reklamlar var. Bir de trafik kazası geçirmiş de çarpıp birbirlerinin içine girmiş gibi duran a ve e harfleri. Burası kesinlikle Fransa olmalı.

Şoförümüz bir otelden daha başını iki yana sallayarak çıkınca, öğretmenimiz kendini minibüsten aşağıya attı. İkisi hararetle bir şeyler konuştular.

Öğretmenimizin morali çok bozuldu. Bunu dizlerine vurup “Olamaz!” demesinden şıp diye çözdüm. İçeri girdiklerinde hemen sordum:

– Öğretmenim ne oldu? Belki ben yardımcı olabilirim.

– Şirincim, sanıyorum bu akşam minibüste yatmak zorundayız. Kasabadaki tüm oteller dolu.

Bu da sorun mu şimdi?

– Bu kasabadakiler doluyorsa başka kasabaya gidelim öğretmenim.

- Biz de öyle düşünmüştük, ama buradan Paris'e kadar tüm oteller doluymuş. Paris maratonuna katılmak isteyenler nedeniyle tüm oteller dolmuş.

Maraton mu? Ağır bir şey mi acaba?
Tonlu monlu olduğuna göre...

– Öğretmenim, o ne demek? Paris'in neyine katılacaktım insanlar?

Öğretmenimiz fı-sıldayarak anlatmaya devam etti. **Maraton** demek, çok uzun bir koşu demekmiş.

Maratonu tamamlamak için tam kırk iki

kilometre koşmak gerekiyor-

muş. Bu kadar kişinin kırk iki kilometre koşmak için Paris'e geldiğine inanamıyorum. Onlar yüzünden bizim minibüste uyumak zorunda kaldığımızı hiç inanamıyorum.

Minibüsümüz bir parkın yanında park etti. Öğretmenimizle minibüsten inip parka girdik. Her şey ne kadar güzel! Arkadaşlarım minibüste uyuyorlar.

